

Kultur & nöje

Kulturkrönika: Ett pekfinger, en kråka och minnets melodi

Text Karina Kampe/ krönikör Publicerad: 2024-12-27

KULTURKRÖNIKAN

av KARINA KAMPE

ROXYS KULTURKRÖNIKA 20241227: Vi torkar alla svetten ur pannan och ler i

samförstånd mot varandra. På det stora varuhuset på Öster råder julfeber.

Överhettade föräldrar och barn med lovfeber letar febrilt efter de sista klapparna.

Snart ska julfriden sänka sig, men inte riktigt än. Min dotter, med en läskig

pricksäkerhet som bara femåringar har, har redan hittat till leksaksavdelningen. Med

ett pekfinger som inte tar några fångar pekar hon intensivt på nallar, dockor och

gummibollar. Den! Den! DEN!! ÅHHH, Deeeeen vill jag ha!

Jag stannar upp en stund, andas djupt och försöker samla mig. Från högtalarsystemet

hör jag plötsligt en välbekant röst: tydlig diktion och klämkäcka citationstecken i

marginalen. Med djup i basen når han högt över skrålet i rummet:

"Kom igen nu! Kom JULIA vi gå! Två och två! Hejja på!"

Och där står jag, mitt i julstressen, men ändå inte. För musiken har tagit mig med till ett annat rum, ett annat liv. Ett psykedeliskt grönt 70-talskök träder fram. Juldukar, knäckformar och lussebullar slåss om utrymmet. Det rusas runt för att fixa det sista.

"Skynda, farmor är alltid tidig!" I finrummet (varför det heter FIN-rummet är fortfarande ett mysterium, men så var det) kör Bosse låt efter låt. På vinyl.

Mamma, med blossande kinder, kommer utspringande från köket. "Kom igen – nu kör vi långdans! Det hör julen till!" Och så far vi iväg. Som Fanny och Alexander dansar vi genom hela huset: runt granen, över köksgolvet, in i hallen. "Ritsch Ratsch fillibom bom bom", "Än slank han hit, än slank han dit"... och till sist slank han ner i diket.

Annons

(Den där kråkan har nog fått sig ett par klunkar av julsnapsen, tänker jag nu.)

Kroppen fylls av värme. Tänk vad lätt det är! Musikens vingar bär mig, tillbaka till ett ögonblick jag nästan glömt. Jag är fem år igen. Det är jul, det är kaos, det är kärlek.

Musik har en förmåga som få andra saker i livet – att sudda ut tiden. Har du tänkt på det? Ett ljud, en låt, och BOM! Du är där. Första kärlekens parfym, låten ni lyssnade på, känslan av att nästan vara kär igen.

När julens musik fyller radio och tv för den med sig så mycket mer än toner och texter. Hej Tomtegubbar. Happy New Year. Det strålar en stjärna i tusen juleljus. Jag fyller min nutid med dåtid och förgyller stunden, lägger till nya lager av mening och minnen.

Och det är här min uppmaning till dig kommer: Gör en lista. Kalla den "min minneslista". Fyll den med låtar som bär dig. Sådana som tar dig tillbaka till det du vill minnas – kärleken, hoppet, drivet, upproren. Och lägg till nya!

Jul och nyår är här och med den en ny början. Gå på konsert, lyssna på kyrkomusiken, boka in sommarens festivaler. Eller sjung hemma, dansa långdans mellan köksbord och hall, precis som vi gjorde. För musiken ger oss mer än bara toner. Den är en tidsmaskin, en bro mellan generationer och en påminnelse om vad som är viktigt.

Så när min dotters rop skär genom mina tankar – "MAMMA!!! KOM NU!!!" – ler jag. Det är kaos, det är kärlek. Och det här, tänker jag, är också ett ögonblick jag en dag kommer att minnas.

KRÖNIKÖR | Karina Kampe, artist och sångskrivare.